zocht, zoo brak toch welhaast in Amerika het oogenblik aan, waarop beiden geheel los van elkander geraakten en de dubbele vrucht van het Calvinisme werd ingeoogst, d. w. z., dat er een Staatsinrichting kwam van de Kerk vrij, rustende in de Gemeene Gratie, en dat in dien vrijen Staat de alzijdig vrije ontwikkeling van een Kerkelijk leven, 't welk elke variatie toeliet, geheel zich zelf in stand hield en zich in de eerbiedige waardeering van hoog en laag, in private en officieele kringen, verheugen mocht.

§ 53. *Mystiek en Spiritualisme.*

Hoe hoog de strijd, die tot dezen gelukkigen uitslag leidde, was opgezet, spreekt het klaarst in de Troonrede, waarmede Jacobus I zich in 1609 bij het Parlement aandiende. Naar Von Treitschke, in zijn *Historische und politische Aufsätze*, Leipzig 1865, blz. 86 v.v., mededeelt, kwam toch in die Troonrede deze hoog opgezette zinsnede voor: „God heeft macht om te scheppen en te vernietigen, over leven of dood te beschikken. Hem hoort lichaam en ziel toe. Deze zelfde macht nu bezitten de Koningen. Ook zij bewerken het optreden van hun onderdanen, en kunnen ze dooden, beschikken over leven en dood, wijzen alle zaken uit en zijn zelven aan niemand verantwoording schuldig, dan aan God. Ze kunnen met hun onderdanen handelen als met pionnen op het schaakbord, en het volk als een muntstuk in prijs verhoogen of verlagen." Tegenover deze paradox nu was reeds in 1573 van Languet het vlak omgekeerde woord uitgegaan: „Dan alleen willen wij ons door een Koning beheerschen laten, zoo hij zich beheerschen laat door de wet." Doch hierbij bleef het in Engeland niet. Hier toch mengde zich èn in het politieke èn in het Kerkelijk conflict het *individualisme*, deels met zijn mystiek, deels met zijn dorst naar politieke vrijheid. Ook in Duitschland en in ons eigen land had de mystieke factor zich, zelfs reeds eer de Reformatie uitbrak, zij 't al in zeer gematigden vorm, doen gelden, èn in de broederen des gemeenen levens van Thomas à Kempis, èn in de Anabaptisten; maar zoo bij ons als bij onze buren werkte toch de factor van het individualisme nog niet zoo sterk door. In Engeland daarentegen kwam reeds spoedig een zoo sterk zich op het individu werpende geestesbeweging op, die